



Иван Вазов  
Сурвакване

Сурва весела година!  
До година, до амина...

Нар. песен

Не сурва весела година,  
не пълни житници с пшеница,  
не златна ябълка в градина,  
не много сватби и дечица,

не стадо вакло, угоено,  
не куп трендафили през мая,  
не с вино буренце налено  
на вас сега ща пожелаля;

не; туй труда си веч не чини...  
да дрънкам старото не рача;  
през всички минали години  
и днес – го чухте от сурквача.

Това са думи веч изтрити,  
звучат фалшиво на душата  
и никои хорица честити  
не са сторили под луната!

Тез пожеланья чудотворни  
от люлки йоще сме слушали;  
и в разни видове и форми  
на наший слух са досаждали:

в писма и стихове ужасни,  
и в проза дърта и противна  
и дор Алексъев сладкогласний  
ги пя на лирата си дивна.

Не, друго, друго пожеланье  
на вас ща стора, о, роднини,  
не е ви правено ни лани,  
нито в по-прежните години!

А може би с горчива бръчка

да чуйте моя глас досаден  
или във общий шум и глъчка  
и той да мине неугаден.

Народу нека пея първен:  
желая на теб, сган мъртвешка,  
на теб, народе хладнокръвен,  
по-жива кръв, душа по-жежка!

Желая ти да бъдеш вече  
не мърша – гарвани да храни, –  
не труп, кому кръвта изтече,  
не сган от люди неразбрани –

ами народ с почтена роля,  
със чувство, пламен във гърдите,  
кой свойто бъдаще и воля  
не връчва сляпо на слепците;

на депутатите желая  
по-малко днес патриотизъм,  
защото с него и в Китай  
вдигнаха смях и укоризън.

На вестникарите – по-честно,  
по-вежливо света да псуват,  
че много е безинтересно  
в журнала себе да рисуват.

На нашите службаши пресни –  
по-много знание във главите:  
нам трябват хора умни, свестни,  
а не любезни паразити!

На докторте – да уважават  
и себе, и целта си свята,  
да хвърлят настрана Уставът  
и да прочитат Ипократа;

на нашто войнство... но дотука!  
Далеч от него, млади музи!  
Че страшен е за вази звука

от офицерските махмузи...

На наште момци – да зафанат  
по-положителни да стават,  
далеч да бягат от форханът  
и книжките да приближават;

на наште жени – кожа бяла  
и дрехи скъпи, грациозни,  
и нивга техни огледала  
да им не казват – че са грозни;

на наште девы – пеперуги –  
по-много балове и моди:  
на бъдащите си съпруги  
да пръснат всичките доходи.

Ах, чорт! За тез създаण्या сладки  
не мога строго да говора!  
Със самите им недостатки  
обичам ги – какво да стора?

Това е моя слабост стара:  
към слабий пол да съм прирастен;  
па й музата ми ще се кара –  
а знайте, аз съм ней подвластен!

Накрай – на мене си желая  
по-малко стихове да драща,  
че нито тука, нито в рая  
със песен хляба се не плаща!

1882

КРАЙ

Източник: Словото  
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9706>]